

நண்பிகள் எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துப் பகிபி பண்ணுவார்கள். எனது கணவரோடு கபிட எங்கே சனென்றாலும் அவர் 'லிபற்றில்' நுழைய நான் படிகளில் விரைவேன். ஆனால் 5வது மாடிகளை 'லிபற்ற' றயையும் விட வகைமாக ஓடி ஏறி விடுவேன். அதன் பின் தான் என்னில் சரோவூ ஏற்படத் தொடங்கும்.

00000000

பலரோடோ அன்றில் சிலரோடோ பசீகக் கொண்டு இருக்கும் போது, சில நிமிடங்கள் தான் மூழ்கியாக நான் அங்கு இருப்பேன். பின்னர் நான் மட்டும் அங்கு இருக்க, எனது நினைவுகளும், சிந்தனைகளும் வறண்டு காவது பறந்து விடும். நடந்தவை அல்லது நடக்கப் போவதான கற்பனை... ஏதோ ஒன்றுடன் நான் லயித்து விடுவேன். பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் என்ன கதை கிறார்கள் என்பதுதான் என்காதிலோ, சிந்தனையிலோ விழாது. இதனால், என்னைச் சூற்றி உள்ளவர்களின் "என்ன உலகம் சூற்றப் போய் விட்டாயா? கனவு காண்கிறாயா? எந்த உலகத்தில் நிற்கிறாய்??" என்பது போன்றதான கேள்விகளாகப் பதில் சொல்ல முடியாது அசுடும் வழிவகுக்க உண்டும்.

இது தலையைக் காட்சி பார்க்கும் போதும், வானொலி கேட்கும் போதும் கபிட நடக்கும். கண்கள் தலையைக் காட்சியில் இருக்கும். கவனம் வறண்டு கோ நிலைத் திருக்கும்.

0000

செய்ய வேண்டிய முக்கியமான வேலைகளைக் கபிட மறந்து விடுவது. மறக்கக் கபிடாது என்று நினைவாகத் துண்டிப்பே பின்பரில் எழுதி, கண்ணுக்குத் தெரியக் கபிடிய இடத்தில் கத்தி வதைத்து விட்டு துண்டிவைத்தல் எடுத்துப் பார்க்கவே மறந்து விடுவது.

இஸ்திரிப்பெட்டியின் பிளக்கைக் களற்றினனோ, மின்சார அடும்பை அணைத்தனோ, வீட்டுக்கதவைப் பிடிப்பினனோ, காரலறை நிற்பாட்டினனோ... என்றெல்லாம் அநாவசியமாகக் கழம்புவது. ஆனால் அவையெல்லாம் எந்த சிந்தனைக்கும் இடமின்றி தன்பாட்டிலே நடந்திருக்கும்.

0000000000

இத்தனை மறதிகளின் மத்தியில் பழசுகள் எதுவுமே மறக்காமல் இருப்பது. சின்னவயதுச் சம்பவங்கள் அத்தனையும் மீண்டும் மீண்டுமாய் மனதுக்குள் ஓடிக் கொண்டே இருக்கும். அதையும் விட 00000000. எனது நண்பர்கள், உறவினர்கள் சக வேலையாட்கள்.. என்று எல்லோரது தலைபசீக எண்களும், அது எந்த நாடாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை, எல்லாமே மனப்பாடம். (இத்தனைக்கும் நான் யாருக்கும் அடிக் கபி தலையைப் பசீக அழைப்பை மறக்கொள்வது இல்லலை) பிறந்த நாட்களும் அப்படியே. தெரிந்தவர்களின் கார் இலக்கங்கள் கபிட மறப்பதில்லை.

யாராவது முன்னர் எப்போதாவது எனக்குத் தலையைப் பசீக அழைப்பை மறக்கொண்டிருந்தால், எனது தலையைப் பசீகியில் அந்த இலக்கம் விழும் பட்சத்தில் அவர் சில வருடங்கள் கழித்து அழைப்பை மறக்கொள்ளும் போது அந்த இலக்கத்தை வதைத்தே இன்னார்தான் என்று கண்டு பிடித்து விடுவது.

000000000000

துப்பரவாகப் பிடிக்காத விடயம் தலையைச் சேவதும், தலையைப் பசீகியில் அலட்டும். தலையைப் பசீக சிணுங்கினால் ஒன்றுக்குப் பத்தாக யோசித்தே தலையைப் பசீகியை

எடும்பனை. கதகைக்கும் போது அலட்டினால் முன்னர் என்றால் பனோவால் பக்கத்தில் உள்ள பப்பர் எல்லாம் கிறுக்கித் தள்ளி விடுவனே. இப்போதென்றால் அவர்களும்... கொட்டிக் கொண்டு, கணினியின் முன் அமர்ந்து வாசிக்கத் தொடங்கி விடுவனே. இனியில்லை என்ற அவசிய தவேகைகள் இன்றி அம்மா, எனது குழந்தைகள், மிஞ்சினால் எனது சகோதரர்கள் தவிரந்த வறோ யாரும் தடாலபைசீ எடும்பனை. இதனால் பலரது, அதாவது மிக நெருக்கமான உறவுகளின் அதிரும்புக்குக் கட்ட ஆளாகியிருக்கிறனே.

00000000

எந்த நேரமும் பாட்டுக் கேட்க வணேடும். எந்த சீ ரியஸான வலையில் இருந்தாலும் பரவாயில்லை. பாட்டு வணேடும். ரடியோ ஒலிக்கா விட்டால் என்னில் ஏதோ ஒன்று குறைந்து விட்டது போல உணர்வனே. சோர்வாகி விடுவனே. சின்னவயதில் பபிக்கும் போது கட்டப் பாட்டுப் போட்டு விட்டுத் தான் பபிப்பனே. இப்போதும் பபுக்கும் போதும் பாட்டு வணேடும். இது ஆரம்பத்தில் எனது கணவரைத் தடாந்தரவ சுவைவதாகவே இருந்திருக்கிறது. "இதென்ன ததே தண்ணிக் கடயை? இராப்பகலா..." என்ற அவரது கோபத்துக்கும் ஆளாகியிருக்கிறனே. இப்போது என்னோடு சரேந்து அவரும் பழகி விட்டார்.

00000000 00000000 00000000 0000

- * கவலையோ, சந்தோசமோ எதுவாயினும் டயறி போல எழுதித் தள்ளி விடுவது.
- * எங்கு போனாலும் புத்தகங்கள் வாங்குவது.
- * ஓரே நேரத்தில் பல புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்கி விடுவது.
- * எதகைக் கொடுத்துாலும் புத்தகங்களை இரவல் கொடுக்க மனம் சம்மதிக் காதது.
- * உடும்பு அலுமாரியில் ஒரு உடும்பின் மடிப்பு சற்றுக் கலரைந்திருந்தாலும், மீண்டும் மீண்டும் அதை எடுத்து மடித்து வபைபது.
- * தடாலகைக் காட்சியின் முன் 15 நிமிடங்களாகக் குமலே விழித்திருக்க முடியாமல் நித்திரையாகி விடுவது.
- * யாருடயைதாவது வீட்டுக்கு விருந்தினராகச் சினென்று விட்டு, அவர்களின் வரவறே பறையில் மணிக் கணக்கில் இருந்து கதபைபதை எந்த வகையிலும் ரசிக்க முடியாமல் நித்திரை தடங்கி விடுவது.

0000000000

தனிமையிலோ அன்றிப் பலர் நடும்விலோ எப்போதும் மனதுக்குள் ஏதாவது நல்ல கதகைகள், கவிதைகள் என்று புனரைத் பபியே இருந்து விட்டு, வீட்டுக்கு வந்த பின் அதை எழுத நினைக்கும் போது எழுத முடியாமல் அந்தப் புனைவுகள் கலரைந்து போய் விடுவது.

அந்தந்த நேர உணர்வுகளின் எழுச்சியில், மனதின் ஆழத்திலிருந்து எழும் விடயங்களை அழகாக எழுதத் தொடங்கி, சில பக்கங்களை நிரப்பி விட்டு, அவகைகளை முபிக்க முடியாமலே விட்டு விடுவது.

0000

தெளிந்த நீ ரடோட, நீ லவானம், பனிப்போர்வை, வண்ணப்பபுக்கள்.. அழகிய குழந்தைகள்... எதகைக் கண்டாலும் அவகைகளின் அழகில் மனம் சடக்கி அப்பபியே லயித்து நடும்ரடோட்டில் கட்ட நின்று விடுவது.

WEIRD - 14

Written by சந் திரவதனா

Thursday, 07 February 2013 23:44 - Last Updated Thursday, 08 September 2016 20:59

சந் திரவதனா

2.4.2007

<http://manasai.blogspot.de/2007/04/weird.html>